

Vergaderjaar 1990–1991

21 852

Een nieuwe regeling voor de schadeloosstelling en onkostenvergoedingen van leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Wet schadeloosstelling leden Tweede Kamer)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemeen

Op 21 februari jl. bood de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal het rapport van de Commissie Emolumenten leden Tweede Kamer (hier verder te noemen de commissie Dees) aan de kamerfracties aan (Kamerstukken II 1989/90, 18 677, nr. 3). In het rapport werden voorstellen gedaan over de structuur en de hoogte van de schadeloosstelling van de leden van de Tweede Kamer en over de onkostenvergoedingen, mede met oog op de gevolgen van de belastingherziening per 1 januari 1990 voor de bestaande onkostenregeling.

Over de voorstellen van het rapport is in de Tweede Kamer beraadslaagd (Handelingen II 1989/90, nr. 22, blz. 3139–3166, 3167–3175 en nr. 23, blz. 3207) waarbij de Tweede Kamer de motie Wiebenga c.s. (Kamerstukken II 1989/90, 18 677, nr. 6) heeft aangenomen waarin aan het Presidium werd verzocht de invoering van de aanbevelingen uit het rapport van de commissie Dees te bevorderen. De voorzitter van de Tweede Kamer heeft vervolgens mij verzocht de neerlegging van de voorstellen in de benodigde wetgeving ter hand te nemen. In het voorliggende wetsvoorstel zijn conform de wens van de Tweede Kamer de voorstellen zoals die in het rapport van de commissie Dees zijn gedaan, neergelegd. Het wetsvoorstel bevat met betrekking tot de verrekening van neveninkomsten van kamerleden en de toelagen voor de voorzitter van de Tweede Kamer en de fractievoorzitters geen voorstellen tot wijziging van de huidige regelingen. Het is mij bekend dat deze onderwerpen binnen de commissie Dees voorwerp van overleg zijn. Indien van de kant van de Tweede Kamer mij hierover voorstellen worden gedaan, zal ik mij beraden of en op welke wijze deze voorstellen gevolgen hebben voor voorliggend wetsvoorstel.

Aan het aanbrengen van een koppeling van de hoogte van de schadeloosstelling aan een bepaald regelnummer van het Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (BBRA 1984) zoals voorgesteld in dit wetsvoorstel, in plaats van het huidige stelsel waarbij via een delegatiefiguur de hoogte van de schadeloosstelling wordt vastgesteld, zijn vragen van staatsrechtelijke aard verbonden. Aangenomen mag worden dat de bestaande koppeling van de schadeloosstelling aan de bezoldiging van

een ander ambt via de delegatiefiguur in overeenstemming met artikel 63 van de Grondwet is. Een andere vraag is of artikel 63 van de Grondwet er aan in de weg staat dat deze koppeling niet via een delegatiebepaling van de Wet schadeloosstelling leden Tweede Kamer der Staten-Generaal geschiedt, maar rechtstreeks, d.w.z. dat een wijziging van het BBRA 1984 rechtstreeks doorwerkt in de hoogte van de schadeloosstelling. Bij de totstandkoming van de huidige regeling van de schadeloosstelling werd in de memorie van toelichting bij het desbetreffende wetsvoorstel (Kamerstukken II 1967/68, 9561, nr. 3, blz. 4) gesteld dat de Grondwet zich er niet tegen verzet de bevoegdheid te delegeren in het bedrag van de schadeloosstelling wijzigingen van conjuncturele aard aan te brengen die «het wezen en de structurele grootte» van de schadeloosstelling niet zouden aantasten. Bij zowel de delegatiefiguur als de koppeling wordt aan een ander orgaan dan de gekwalificeerde wetgever impliciet de mogelijkheid gegeven invloed op de hoogte van de schadeloosstelling uit te oefenen. In beide gevallen blijven echter «het wezen en structurele grootte» van de schadeloosstelling intact, met dien verstande dat ook wijzigingen in het bedrag van het desbetreffende salarisnummer naar de schadeloosstelling kunnen doorwerken die geen algemeen karakter dragen. Het «wezen en de structurele grootte» van de schadeloosstelling zouden bij de koppeling wel worden aangetast, wanneer voor de schadeloosstelling aansluiting gezocht zou worden bij een ander salarisnummer uit het BBRA 1984. Een dergelijke wijziging kan derhalve slechts via de gekwalificeerde wetgever tot stand komen. Geconcludeerd kan derhalve worden dat een koppeling met een bepaald regelnummer van het BBRA 1984 niet in strijd met artikel 63 van de Grondwet hoeft te worden geacht.

Benadrukt zij dat deze koppeling niet betekent dat voor de functie van kamerlid een vergelijkbare ambtelijke functie aan te geven zou zijn. Alleen uit overwegingen van doelmatigheid, waar terughoudendheid met regelgeving onder moet worden begrepen, is voor het voorgestelde systeem gekozen, waarbij voor aanpassing van de hoogte van de schadeloosstelling geen afzonderlijke regelgeving meer nodig is. Aangezien het huidige bedrag van de schadeloosstelling niet direct is te relateren aan een bepaald regelnummer van het BBRA, is gekozen voor koppeling aan het hoogste regelnummer van schaal 14 van BBRA, wat enerzijds een niet al te forse verhoging van de schadeloosstelling betekent en anderzijds als voordeel heeft dat bij eventuele toekomstige aanpassingen van de lengte van schaal 14 geen discussie ontstaat over de hoogte van de schadeloosstelling. Voorgesteld wordt aan het wetsvoorstel, en derhalve ook aan de voorgestelde koppeling van de schadeloosstelling aan het BBRA, in verband met de aansluiting op de «Oort»-maatregelen, terugwerkende kracht tot 1 januari 1990 toe te kennen.

Ingevolge de bepalingen van de Wet schadeloosstelling, uitkering en pensioen leden Europees Parlement werken de wijzigingen in de schadeloosstelling van de leden van de Tweede Kamer door in de schadeloosstelling van de leden van het Europees Parlement. De voorstellen m.b.t. de schadeloosstelling als neergelegd in onderhavig wetsvoorstel hebben derhalve gevolgen voor de leden van het Europees parlement. De schadeloosstelling voor de leden van het Europees Parlement zal op gelijke wijze als bij de leden van de Tweede Kamer per 1 januari 1990 worden verhoogd. Aangezien de leden van het Europees Parlement de financiële rechtspositie van de leden van de Tweede Kamer volgen, wordt tevens voorgesteld de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 ook voor hen van overeenkomstige toepassing te verklaren.

Het wetsvoorstel voorziet in een nieuwe regeling voor vergoeding van onkosten die door de kamerleden worden gemaakt. De reden voor een nieuwe opzet van de onkostenvergoedingen is gelegen in het feit dat de bestaande regeling niet aansluit bij belastingmaatregelen zoals die per

1 januari 1990 zijn ingevoerd. Mede in verband met de fiscaliteit van onkostenvergoedingen is het noodzakelijk dat bekend is welke vergoeding voor welke soort onkosten wordt genoten. In de huidige regeling is dat niet duidelijk. Ten behoeve van de doorzichtigheid van de onkostenvergoedingen is in feite de bestaande vergoeding voor «overige kosten» gesplitst in drie afzonderlijke onkostenvergoedingen, te weten de vergoeding voor reiskosten buiten woon-werkverkeer, de vergoeding voor verblijfskosten en de vergoeding voor beroepskosten. Ik merk op dat het wetsvoorstel niet betekent dat voor kamerleden een bijzonder fiscaal regime zou gelden. Op de onkostenvergoedingen, zoals de kamerleden die op grond van dit wetsvoorstel ontvangen, zijn de gewone belastingregels van toepassing.

B. Kosten

De kosten verbonden aan het wetsvoorstel bedragen in totaal f 2,69 milj. per jaar. Dit bedrag is berekend op basis van de bezoldiging van burgerlijke rijksambtenaren per 1 april 1990. Ongeveer f 265 000 wordt besteed aan de verhoging van de schadeloosstelling en invoering van de Interimregeling ziektekosten voor leden van het Europees Parlement.

De kosten verbonden aan de verhoging van de schadeloosstelling en invoering van de Interimregeling ziektekosten voor de leden van de Tweede Kamer bedragen f 1 591 650. Uitgaande van verstrekking van een Openbaar Vervoerjaarkaart aan alle leden van de Tweede Kamer tegen de normaal geldende prijs, zijn de kosten voor deze vergoeding f 776 400 lager dan de huidige onkostenvergoeding voor reiskosten.

De kosten verbonden aan de vergoedingen voor reiskosten buiten woon-werkverkeer, verblijfskosten en beroepskosten bedragen uitgaande van de per 1 mei 1990 geldende etmaalvergoeding f 1 603 314 meer dan de kosten verbonden aan de bestaande vergoeding voor «overige kosten».

C. Artikelen

Artikel 1

In de definitie van fractievoorzitter is opgenomen de bepaling dat de voorzitter van de Tweede Kamer vaststelt welke kamerleden als fractievoorzitter kunnen worden beschouwd. Deze regeling komt overeen met de bestaande praktijk die is gebaseerd op artikel 4 van de huidige Wet schadeloosstelling leden Tweede Kamer.

De bepaling in het tweede lid dat de onderhavige wet niet van toepassing is op ministers en staatssecretarissen is noodzakelijk om te voorkomen dat op kamerleden die tevens minister of staatssecretaris zijn, twee rechtspositieregelingen van toepassing zijn. Materieel is deze bepaling gelijk aan artikel 5 van de huidige Wet schadeloosstelling leden Tweede Kamer. De bepaling is bij de paragraaf over begripsbepalingen geplaatst om buiten twijfel te stellen dat naast de regeling van de schadeloosstelling, ook de overige in het wetsvoorstel opgenomen regelingen niet op deze kamerleden van toepassing zijn.

Artikel 2

Voor de staatsrechtelijke aspecten verbonden aan een koppeling van de schadeloosstelling aan het BBRA 1984 kan worden verwezen naar het algemeen gedeelte van de memorie.

Op deze plaats kan nog worden opgemerkt dat door de koppeling van de hoogte van de schadeloosstelling aan het bedrag behorend bij het hoogste regelnummer van schaal 14 van het BBRA 1984, eventuele

toekomstige wijzigingen van BBRA 1984 waarbij schaal 14 betrokken is die geen algemeen karakter dragen, zullen doorwerken in de hoogte van de schadeloosstelling.

Het percentage genoemd in artikel 21, eerste lid, van het BBRA 1984 betreft het percentage van de bezoldiging waarmee de hoogte van het vakantiegeld wordt bepaald.

Artikelen 3-4-5

Op enige redactionele aanpassingen na is de tekst van de artikelen 3 tot en 5 gelijk aan de tekst van bepalingen in de huidige wet met betrekking tot de verrekening van neveninkomsten. Reden voor handhaving van de bestaande tekst is buiten twijfel te stellen dat op dit terrein geen wijziging wordt voorgesteld en in afwachting van eventuele voorstellen van de kant van de Tweede Kamer hieromtrent de bestaande praktijk wordt gecontinueerd. Mede met het oog op eventuele toekomstige verandering van de regeling is de bepaling over de aanpassing van de bedragen bij de bepalingen over de verrekening van neveninkomsten geplaatst en is de wijziging van de bedragen bij algemene maatregel van bestuur gehandhaafd.

De in de artikelen 3 en 4 genoemde bedragen zijn aangepast aan de verhoging van de schadeloosstelling per 1 januari 1990 zoals die voortvloeit uit de koppeling van de schadeloosstelling met het hoogste regelnnummer van schaal 14 van het BBRA 1984. De in het wetsvoorstel beoogde terugwerkende kracht tot 1 januari 1990 brengt met zich dat tegelijkertijd met de inwerkingtreding van het wetsvoorstel een algemene maatregel van bestuur in werking moet treden die voorziet in aanpassing van de bedragen aan de wijzigingen van de bezoldiging van het burgerlijk rijkspersoneel per 1 april 1990.

Artikel 6

Van de ambtelijke rechtspositie is een belangrijk aspect de tegemoetkoming in de premie van een ziektekostenverzekering die wordt toegekend op grond van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982. Voorgesteld wordt aan kamerleden een gelijke tegemoetkoming als de tegemoetkoming die ambtenaren genieten, te verstrekken. Gekozen is voor de constructie waarbij in het onderhavig wetsvoorstel wordt bepaald dat de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor kamerleden van overeenkomstige toepassing is. Hiermee wordt enerzijds voorkomen dat voor leden van de Tweede Kamer in een afzonderlijke regeling moet worden voorzien, terwijl door in de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 zelf de leden van de Tweede Kamer niet als belanghebbende aan te wijzen, de indruk wordt vermeden dat wat rechtspositie betreft leden van de Tweede kamer en ambtenaren in dezelfde positie zouden verkeren.

Opgemerkt kan worden dat eenzelfde constructie is toegepast ten aanzien van het bij wet van 22 december 1983 (Stb. 1983, 651) van toepassing verklaren van de Inhoudingswet overheidspersoneel 1982. De regeling van de tegemoetkoming in de ziektekosten zal (evenals de andere rechtspositieregelingen) door de Minister van Binnenlandse Zaken als beheerder van Hoofdstuk II van de Rijksbegroting worden uitgevoerd.

Benadrukt zij dat hieruit op geen enkele wijze moet worden afgeleid dat tussen leden van de Tweede Kamer en de Minister van Binnenlandse Zaken een relatie als tussen werknemer en werkgever zou bestaan. Uitvoering door de Minister van Binnenlandse Zaken geschiedt alleen uit praktische overwegingen.

Artikel 7

De in het eerste lid bedoelde Openbaar Vervoer-jaarkaart of het in dat lid bedoelde bedrag, zijn bedoeld als vergoeding voor reiskosten gemaakt in het woon-werkverkeer. Het betreft hier het zogenaamde «afgetopte» reiskosten-forfait als bedoeld in de Wet van 4 juli 1990 tot wijziging van de inkomstenbelasting en loonbelasting (Stb. 1990, 355). Het in het tweede lid bedoelde bedrag betreft de vergoeding voor reiskosten buiten het woon-werkverkeer. Het in dit lid genoemde aantal kilometers (20 000) waarop de vergoeding is gebaseerd, vindt mede zijn grond in een in 1984 gehouden enquête (zie Kamerstukken II 1984/85, 18 677, nr. 1) waaruit blijkt dat kamerleden gemiddeld bijna 14 000 kilometers per jaar buiten woon-werkverkeer reizen. Aannemelijk is dat sinds de enquête dit aantal kilometers toegenomen zal zijn. Voorts kan er op worden gewezen dat in de toekomst reizen in commissieverband en naar Brussel niet meer zullen worden vergoed.

Het per 1 januari 1990 geldende bedrag per kilometer is f 0,44.

Artikel 8

De in dit artikel geregelde vergoeding voor verblijfskosten is op dit moment opgenomen in de zogenaamde vergoeding voor overige kosten. Voor een toelichting voor hoe de voorgestelde vergoeding voor verblijfskosten is opgebouwd, kan worden verwezen naar het rapport van het van de Commissie Emolumenten leden Tweede Kamer der Staten-Generaal (Kamerstukken II 1989/90, 18 677, nr. 3, blz. 3). Hier kan worden volstaan met aan te geven dat per 1 januari 1990 het in het tweede lid bedoelde bedrag B f 162 bedraagt.

Artikel 9

In de huidige vergoeding voor overige kosten moet geacht worden opgenomen te zijn een vergoeding voor beroepskosten. Het in het eerste lid genoemde bedrag van f 11 500 is op dit gedeelte van de huidige vergoeding van de overige kosten gebaseerd, waarbij enige elementen die na «Oort» belastbaar zijn, bij de berekening van de onkostenvergoeding buiten beschouwing zijn gelaten en het bedrag voorts is verhoogd met een vergoeding voor enkele moderne technologische hulpmiddelen zoals fax-apparatuur en een personal computer.

De index materiële overheidsconsumptie die door het Centraal Planbureau wordt opgesteld, sluit het dichtst aan bij de elementen waaruit de onkostenvergoeding is opgebouwd en maakt een objectief bepaalde en eenvoudige aanpassing van het bedrag mogelijk.

Artikel 10

Met bekendmaking van de bedragen van de onkostenvergoedingen in de Staatscourant wordt niet alleen duidelijkheid verkregen over de uitvoering van de wet, maar wordt ook het openbare karakter van de financiële rechtspositie van leden van de Tweede Kamer gediend.

Artikelen 11 en 12

Met betrekking tot de toelagen voor de voorzitter van de Tweede Kamer en de fractievoorzitters geldt hetzelfde als wat hiervoor met betrekking tot de verrekening van neveninkomsten is gesteld, namelijk dat deze bepalingen op een enkele redactionele aanpassing na gelijk zijn aan de bestaande bepalingen. Ook hier is beoogd in de bestaande praktijk geen verandering te brengen, mede met het oog op eventuele

toekomstige voorstellen van de kant van de Tweede Kamer.

Opgemerkt kan worden dat de bedragen van de toelage niet evenredig met de verhoging van de schadeloosstelling zijn verhoogd. Anders dan bij de verrekening van de neveninkomsten kan ten aanzien van toelagen niet eenduidig worden gesteld dat deze toelagen afhankelijk zijn van de hoogte van de schadeloosstelling. Dit blijkt ook uit het feit dat bij het wetsvoorstel waarbij de schadeloosstelling is aangepast aan de zogenaamde complementaire schalenmaatregel (Kamerstukken II 1989/90, 21 358, nr. 2) de toelagen van de voorzitter van de Tweede Kamer en de fractievoorzitters niet zijn verhoogd. Derhalve zijn in het wetsvoorstel de per 1 januari 1990 geldende bedragen opgenomen. De aanpassing van deze bedragen per 1 april 1990 zal bij algemene maatregel van bestuur geschieden. Opgemerkt zij dat in artikel 20 de doorwerking van de eenmalige uitkering van f 250 is uitgesloten. Dit sluit aan bij de aanpassing van de bedragen zoals die is opgenomen in wetsvoorstel 21 685, in welk wetsvoorstel diverse bedragen aangepast worden aan de salarismaatregelen per 1 april 1990, waaronder de eenmalige uitkering.

Artikelen 13, 14 en 15

Op enkele redactionele aanpassingen na is de tekst van deze artikelen gelijk aan de Wet van 28 december 1989 (Stb. 1989, 591) waarbij voor leden van de Tweede Kamer voorzieningen zijn getroffen in verband met de invoering van de «Oort» belastingwetgeving. Met opnemng van deze artikelen in onderhavig wetsvoorstel kan genoemde wet van 28 december 1989 komen te vervallen en wordt bereikt dat afgezien van de koppeling met de Inhoudingswet overheidspersoneel 1982, de gehele financiële rechtspositie van leden van de Tweede Kamer in dit wetsvoorstel is geregeld.

Met opnemng van de voorgestelde artikelen 13, 14 en 15 in dit wetsvoorstel werken de bepalingen tevens door naar de leden van het Europese Parlement, evenals dat dat nu het geval is.

Artikel 16

De Wet schadeloosstelling, uitkering en pensioen leden Europees Parlement moet op enkele punten aan onderhavig wetsvoorstel worden aangepast. De enige inhoudelijke wijziging betreft het ook voor leden van het Europees Parlement van toepassing verklaren van de Interim-regeling ziektekosten ambtenaren 1982. Waar leden van het Europees Parlement wat betreft hun financiële rechtspositie de schadeloosstelling van de leden van de Tweede Kamer volgen, is het voor de hand liggend dat zij ook op deze component van de financiële rechtspositie aanspraak kunnen maken.

Artikel 17

In dit artikel wordt de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers aangepast in verband met het onderhavige wetsvoorstel. Deze wijzigingen hebben met uitzondering van onderdeel D een technisch karakter en brengen materieel geen wijziging van de bestaande regeling met zich.

Ten aanzien van onderdeel D is het volgende van belang.

In het algemeen deel van deze toelichting is er op gewezen dat de voorgestelde koppeling van de hoogte van de schadeloosstelling aan een bepaald regelnummer van het BBRA 1984 met zich kan brengen dat, anders dan in de huidige methode van aanpassing van de schadeloosstelling, ook wijzigingen in het bedrag van het betreffende salarisnummer naar de schadeloosstelling kunnen doorwerken die geen algemeen

karakter dragen. De vraag rijst nu, of deze doorwerking van maatregelen die geen algemeen karakter hebben ook moet gelden voor de schade-loosstelling als grondslag van de uitkeringen van gewezen kamerleden. Deze vraag kan bevestigend worden beantwoord. Onverkorte doorwerking van de voorgestelde koppeling van de schadeloosstelling aan een bepaald regelnummer van het BBRA 1984 naar de vorenbedoelde uitkeringen kan worden gezien als een logisch uitvloeisel van die koppeling. Daarnaast kan in aanmerking worden genomen dat ook voor de zogenoemde ontslaguitkeringsregelingen van ambtenaren een wat ruimere aanpassingsmaatstaf geldt dan de meer strikt aan wijzigingen van de bezoldiging van het rijks personeel met een algemeen karakter gekoppelde welvaartsvastheid. De uitkeringsregeling ten behoeve van gewezen kamerleden is, behoudens het bijzondere karakter van de regeling, die is terug te voeren op het bijzondere karakter van het politieke ambt, in zekere mate van gelijke aard als die van genoemde regelingen. Ter verklaring van het bestaan van de vorenbedoelde ruimere maatstaf kan worden gezegd dat in een periode waarin men – in beginsel tijdelijk – uitkering geniet meer dan na pensionering een band bestaat met de laatstelijke als «actieve» vervulde functie en het daarbij behorende inkomensniveau.

Artikel 18

Door de intrekking van de wet van 30 oktober 1968 per 1 januari 1990, ontvalt de basis aan de na 31 december 1989 tot stand gekomen uitvoeringsbesluiten die berusten op artikel 12 van die wet (de vergoeding van de zogenaamde «overige kosten»). Voorzover een dergelijk uitvoeringsbesluit verder terugwerkt dan tot 1 januari 1990, zou zonder speciale wettelijke basis door voorliggend wetsvoorstel een hiaat ontstaan. In casu betreft het het besluit van 21 september 1990 (Stb. 1990, 506) tot vaststelling van de vergoeding van de «overige kosten» per 1 november 1989. In het tweede lid is derhalve in een wettelijke basis voor dit besluit voorzien.

Artikel 19

Zie hiervoor de toelichting bij de artikelen 13, 14 en 15.

Artikel 20

Voor de onkostenvergoedingen waar leden van de Tweede Kamer over het jaar 1990 aanspraak op hebben, kunnen verschillende bedragen voor een gedeelte van dat jaar gelden, aangezien sommige bedragen gedurende het jaar 1990 zijn gewijzigd.

Voor toelichting op het tweede lid wordt verwezen naar het hiervoor bij artikel 12 gestelde over de doorwerking van de eenmalige uitkering van f 250 per 1 april 1990.

Artikel 21

Aan het wetsvoorstel is terugwerkende kracht tot 1 januari 1990 toegekend, in verband met het op die datum inwerking treden van de «Oort» wetgeving. Met inwerkingtreding per die datum wordt voorkomen dat nog voor een bepaalde periode vragen rijzen over de fiscaliteit van de huidige onkostenvergoedingen.

Met betrekking tot verstrekking van de Openbaar Vervoerjarkaart kan geen terugwerkende kracht gelden, om welke reden aan ieder kamerlid over het jaar 1990 de geldelijke onkostenvergoeding voor woon-werkverkeer zal worden uitgekeerd. Tot 1 augustus 1990 (datum inwer-

kingtreding van de Wet van 4 juli 1990 tot wijziging van de inkomstenbelasting en de loonbelasting (aftopping reiskosten-forfait), Stb. 1990, 355) bedraagt dit bedrag, afhankelijk van de woonplaats, maximaal f 4260.

Voorts kan nog m.b.t. de terugwerkende kracht worden opgemerkt dat, hoewel voor een individueel kamerlid het totaal van de onkostenvergoedingen op grond van dit wetsvoorstel lager kan uitvallen dan de onkostenvergoedingen die het lid op grond van de huidige regeling ontvangt, het totaal niet lager zal zijn dan het huidige totaal bedrag. Om de genoemde redenen van duidelijkheid op fiscaal gebied en omdat het totaal van de schadeloosstelling en de onkostenvergoedingen per 1 januari 1990 niet lager zal uitvallen dan onder de huidige regeling, en voorts vanwege administratieve lasten indien per kamerlid vastgesteld zou moeten worden of de oude of de nieuwe regeling van onkostenvergoeding gunstiger is, kan een eventuele – wat de onkostenvergoedingen betreft – belastende terugwerkende kracht gerechtvaardigd worden geacht.

In het derde lid is in verband met de terugwerkende kracht van het wetsvoorstel voor het jaar 1990 de bepaling uit de Interimregeling ziektekosten dat de aanvraag voor een tegemoetkoming gedaan moet zijn binnen zes maanden na afloop van de termijn waar de aanvraag betrekking op heeft, buiten werking gesteld.

Het vierde lid heeft betrekking op de gevolgen van de terugwerkende kracht voor uitkeringen op grond van de APPA. Het voorgestelde nieuwe systeem van vaststelling van de schadeloosstelling betekent mede een verhoging daarvan per 1 januari 1990. Die verhoging is niet gebaseerd op een wijziging van de bezoldiging van het rijkspersoneel met een algemeen karakter, de welvaartsvastheid. Om die reden zou de onderhavige verhoging van de schadeloosstelling niet leiden tot een aanpassing van de berekeningsgrondslagen van op 1 januari «lopende» uitkeringen van gewezen kamerleden. Immers de aanpassing van Appa-uitkeringen was – en is in feite thans nog – op het tijdstip dat die uitkeringen ingingen gebaseerd op de welvaartsvastheid. Voorgesteld wordt echter de onderhavige verhoging wel te laten doorwerken naar de op 1 januari 1990 lopende uitkeringen. Daartoe kan worden gewezen op hetgeen in de toelichting op artikel 17, onderdeel D, is opgemerkt over de analogie met de ontslaguitkeringsregelingen van ambtenaren.

D. Deregulering

De voorgestelde regeling van de bepaling van de hoogte van de schadeloosstelling en de vaststelling van de hoogte van de onkostenvergoedingen, houdt in dat hiervoor geen afzonderlijke algemene maatregelen van bestuur meer noodzakelijk zijn. Er is derhalve sprake van een substantiële vermindering van regelgeving.

Het van overeenkomstige toepassing verklaren van de Interimregeling ziektekosten ambtenaren 1982 voor leden van de Tweede Kamer en leden van het Europees Parlement betekent een toeneming van uitvoeringslasten, evenals dat het geval is met de uitvoering van de regeling van de vergoeding van reiskosten voor woon-werkverkeer. Voorts betekent de terugwerkende kracht van het wetsvoorstel dat de schadeloosstelling en de onkostenvergoedingen over het jaar 1990 dienen te worden berekend en moeten worden verrekend met de reeds over dat jaar betaalde schadeloosstelling en onkostenvergoedingen.

Andere dereguleringsaspecten zijn aan het wetsvoorstel niet verbonden.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
C. I. Dales